కాలం వెక్కిరించింది!

1969

చెంప చెడేల్‌మంది.

దిమ్మరపోయిన రవి చెంపలు తడుముకుంటూ వుండి పోయాడు!

"ఇడియట్, బుద్ధిలేదూ ?" అరిచాను. అప్పటికీ రవి మాట్లాడలేదు.

"అసలెందుకు రాశావీ ప్రేమలేఖ ?"

నెమ్మదిగా తలెత్తి, మెల్లిగా అన్నాడు: "ప్రేమలేఖ అన్న పదంలోనే మీక్కావలిసిన సమాధానం ఇమిడి వుందండీ."

"చాల్లే... ఏనాడూ షూ ముఖం ఎరుగని నిన్నూ.... తాతలా ఇరవై రెండు ఇంచీల బాటమున్న నీ లూజ్‌ప్యాంట్ ముఖాన్నీ - ఏం చూసి ప్రేమించాలి? అసలెందుకు ప్రేమించాలి?" వ్యంగ్యంగా అన్నాను.

“ప్రేమకు బాహ్య సౌందర్యంతో పనేముందండీ ? ప్రేమక్కావలసింది ఆత్మ సౌందర్యం.”

నవ్వాను - పకపకా నవ్వాను.

రవి అయోమయంగా కళ్ళు మిటకరిస్తూ దిక్కులు చూడ్డం మొదలెట్టాడు.

“మన కాలేజీలో నాకున్న పేరేమిటో తెలుసా నీకు ?” సూటిగా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగాను.

“తెలుసు!”

“చెప్పు?”

“మిస్ కాలేజీ”

“ప్రేమలో నీవు కోరేది ఆత్మసౌందర్యమే అయినపుడు - మరి నాలోని బాహ్య సౌందర్యాన్నే ఎందుకు కోరుకున్నావ్ ?”

“అలా అని ఎందుకనుకున్నారు ? మీలో నేను చూసింది మీ ఆత్మ సౌందర్యంగానీ - మీ అందం కాదు!”

“బావుంది.. చాలాబావుంది ! కాని - నా ఆత్మ సౌందర్యాన్ని అప్పుడే ఎలా కనిపెట్ట గలిగావ్ ? వెళ్ళు ! మళ్ళీ ఇలాంటి వెర్రి వేషాలేయకుండా జాగ్రత్త పడు.” వార్నింగిచ్చాను !

రవి తలవంచుకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఎంత ధైర్యంలేకపోతే అతడు కాలేజీలో నోట్స్ ఇస్తాననే మిషతో ప్రేమలేఖ రాసి పెడ్తాడు! పైగా ఇలా ఇంటికొచ్చి ఆ విషయం ప్రస్తావించడానికెన్ని గుండె లుండాలి ? రమణారెడ్డిని సైతం మరిపించే ఆ ఆకారం, ఆ పంది మూతి ముఖం నాకు ప్రేమలేఖ రాయడమేమిటీ ?

పాపం! ప్రతిఫలంగా మిరపకాయలాంటి చెంప దెబ్బ ఘాటుగా తిన్నాడు ! మళ్ళీ ఇలాంటి వేషాలెయ్యడులే !

అయినా అతణ్ణి ఏంచూసి ప్రేమించాలీ? ఏం ప్రత్యేకతవుందనీ?

అతడు దీనంగా, జాలిగా వెళ్ళిపోయిన విధానం గుర్తొచ్చి ఎంత ఆపుకుందామను కున్నా ఆగకుండా తెరలు తెరలుగా నవ్వొచ్చింది.

“విజ్జీ, ఏమిటోయ్, నీలో నువ్వే అలా తీరిగ్గా ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటు న్నావ్?” అంటూ భుజమ్మీదపడ్డ చేతులు చూసి ఉలిక్కిపడి పక్కకి తిరిగాను.

రజిత !

అల్లరిగా నవ్వాను దాన్నిచూసి. మాట్లాడకుండా మూతి బిగించింది.

నేను ఆరోజు కాలేజీకీ వెళ్ళలేదు. చెప్పకుండా ఇంట్లో వుండిపోయానని దానికి కోపమొచ్చింది.

ప్రసన్నం చేసుకోవాలని నేనే మాట్లాడించాను.

"ఏం రాజీ. మాట్లాడవా నాతో ?"

సున్నాచుట్టిన మూతిని మరింత అందంగా ముడేసి, కాళ్ళూపుకుంటూ దిక్కులు చూడసాగింది - నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా.

"నేనేంచేయను రాజీ, ఇవాళ కాలేజీకి రానని చెప్పేందుకి మీ యింటిదాకా వద్దామని ఎంత ప్రయత్నించినా కుదర్లేదు. ఎలా చచ్చేది ?"

"అవును. ఎలా కుదుర్తుంది? అమ్మాయ్ గారు రవీంద్ర లవ్‌లో పడ్డాక ఇంకెలా తీరిక చిక్కుతుంది?" ఉక్రోషంగా అంది రజిత.

"బీసీ నాటి తాతలా వాడి ఫ్యాషనూ వాడూ - అలాంటివాడిని నేనెలా ప్రేమిస్తాననుకున్నావ్ రాజీ !"

"లవ్ ఈజ్ బ్లైండ్. ప్రేమ ఫ్యాషన్ను చూడదు. అయినా రవికేమైందోయ్? ఎర్రగా బుర్రగా బాగానే వుంటాడుగా"

"అవును. ఎర్రగా గెడకర్రలా వుంటాడు. కొయ్యలా నడుస్తాడు. ఆడదాన్లా సిగ్గు పడతాడు. మనమేదేనా ఒకమాటంటే దెబ్బకు ఏడుస్తాడు. బాగా వుండకేం... బాగానే వుంటాడు..."ఆవేశంగా ఏమేమో అన్నాను.

"నీ ధోరణి చూస్తుంటే స్వయంవరం చేసుకునేట్టు కన్పడుతోంది!" నవ్వుతూ అంది రజిత.

"అవసరమొస్తే అంతపనీ చేస్తాను రాజీ- నేను పెళ్ళాట్టమంటూ జరిగితే ఎప్పటికైనా ధర్మేంద్ర లాంటి పర్సనాలిటీ, సెక్రెటరీ నవల్లోని రాజశేఖరం లాంటి వ్యక్తిత్వంగల వాడినే పెళ్ళాడ్తాను !"

"ఎందుకు విజ్జీ, నీకా బోడి ధీమా ? అలాంటి వాడు దొరక్కపోతే ఏంచేస్తావ్?"

"అలాగే ఉండిపోతానేమో!?"

"భేష్.... భేష్ !" అంటూ చప్పట్లు చరుస్తూ నా దగ్గరికి వచ్చి నా ముఖంలోకి తేరిపార చూస్తూ అంది రజిత: "అయినా అలాంటి ఆశలు చాలా ప్రమాదకరం విజ్జీ. కన్నె కలలెప్పుడూ అలల్లా విరిగిపోతాయ్. నీ ఊహా సుందరుడిలాంటి వాళ్ళు నవలల్లో, సినిమాల్లో తప్ప ఎక్కడా అవుపించరు. అందమున్నచోట గుణం. గుణమున్నచోట అందం చాలా అరుదు."

"ఎక్కడో ఎందుకు ? మీ పక్కింటి అబ్బాయ్ ప్రకాశ్ లేడా? అతనికేమైంది ? అందమూ - గుణమూ - రాజశేఖరాన్ని మరిపించే ఆ వ్యక్తిత్వమూ..."

"ప్రకాశా?" క్షణకాలం నివ్వెరపడి, అంతలోనే సర్దుకొని నవ్వుతూ అడిగింది రజిత: "ఆయన అంగీకరించారా మరి ?"

"తప్పకుండా అంగీకరిస్తాడనే నమ్మకం నాకుంది ! నాకేం లోపముంది? అదీగాక మానాన్నా, వాళ్ళ నాన్నా మంచి ఫ్రెండ్స్ ! పైగా చిన్నప్పటి నుండీ వాళ్ళిద్దరూ మమ్మల్ని భార్యాభర్తలుగా లెక్కేసుకుని ఆనందిస్తున్నారు. ప్రకాశ్... వాళ్ళ నాన్నమాటను కాదనడనే ధైర్యం నాకుంది.!"

"ఓ.కే. వస్తా ! మళ్ళీ కలుస్తా ! ఇంట్లో చుట్టాలున్నారు!" అంటూ గబ గబా వెళ్ళిపోయింది!

అది వెళ్ళిపోయిన వైపే చూస్తూండిపోయాను - ఎప్పుడు కలిసినా గంటల తరబడి కబుర్లు చెప్పే రజితేనా అంత త్వరగా కొంప మునిగిపోతున్నట్టుగా వెళ్ళిపోయింది అనుకున్నాను!

ఆ మర్నాడే రజితావాళ్ళ నాన్నకి ట్రాన్స్‌ఫరై విశాఖపట్నం వెళ్ళిపోయారు ! మరో మూడు వారాల తర్వాత - ఎలాంటి అడ్డంకుల్లేకుండా ప్రకాశ్‌తో నా వివాహం జరిగిపోయింది !

రజిత తను నా పెళ్ళికి రాలేక పోయినందుకు క్షమాపణలతో వుత్తరం రాసింది.

❋ ❋ ❋ ❋ ❋

"ప్రకాశ్...!"

"ఊఁ"

"ఎందుకలా వుంటున్నారు ?"

"ఎలా ?" శూన్యంలోకి చూస్తూ అడిగాడు ప్రకాశ్.

"అదోలా ?"

"ఎవరన్నారు ? నాకేమైంది ? బాగానే వున్నానే ?"

"అవును. మీరు బాగానే వున్నారు. మధ్య మీ ఆంతర్యాన్ని అర్థం చేసుకోలేక, నన్ను నేను సరిపెట్టుకోలేక పోతున్నాను. పెళ్ళయి - మూణ్నెల్లు అవుతోంది. ఇంతవరకూ సరదాగా ఏనాడేనా పిక్చర్‌కి తీసికెళ్ళారా ? కనీసం కబుర్లు చెప్పారా?"

"క్షమించు విజయా ! నా మనస్సేమీ బావుంటంలేదు. నన్నేమీ విసిగించకు. నన్నిలా బ్రతకనీ"

"ఏనాడేనా నోరు తెరిచి అడిగితే ఇదీ ధోరణి ! మిమ్మల్ని బ్రతకనీకుండా రాక్ష సిలా చంపుతున్నానా ?"

"ఆ పని జరిగితే బాగానేవుండు. కాని కాల్చుకు తింటున్నావ్. నీక్కావలిసింది నేనుకాదు. నా అందం. నా డబ్బూ - నా పర్సనాలిటీ."

"ప్రకాశ్..."

"అవును. నీకలల కోసం నా జీవితాన్ని నాశనం చేశావు."

"ప్రకాశ్... ఏమిటది ? నువ్వు నీ ఇష్ట ప్రకారంగా నన్ను పెళ్ళాడలేదా ?"

పేలవంగా నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రకాశ్:

"హుఁ ఇష్టం ! నా ఇష్టాన్ని కాలదన్ని నా ఇష్టదేవత నాకందకుండా వెళ్ళి పోయింది! తనను తానే మోసంచేసుకుంటూ బతుకుతోంది."

"ఎవరామె? ఆమెను మరిచిపోలేరా ?"

"మరుపా ? అదీ జన్మలో అసాధ్యం!"

“ఆమె నాకంటే అందంగా వుంటుందా?” నా ప్రశ్నలో నాకే తెలీని ఈర్ష్య ఏదో తొంగి చూసినట్టనిపించింది.

“ఊహుఁ నీకంటే కూడా నలుపు ! నీ ఛాయలోని తళతళలూ, నీ కళ్ళల్లోని మిల మిలలూ ఆమెలో కాగడా పెట్టి వెదికినా కన్పించవు !”

“మరి ఏముందామెలో ?” నా అణువణువూ ద్వేషాగ్ని బుసలుకొట్టింది - పొగలు రేపింది !

“అది తెలిస్తే ఈ బాధెందుకు ? అదే నీలో చూసి సరిపెట్టుకునే వాణ్ణి కదా !”

“భగవాన్ !” అంటూ సుదురు కొట్టుకుని పక్కగదిలోకి నడిచాను -

ఆ రాత్రి అంతా ఆలోచిస్తూనే గడిపాను. తలంతా వేడేక్కింది. పరిష్కారమార్గం కనుపించలేదు.

అప్పుడే తెలతెలవారుతోంది. కిటికీ లోంచి వీధిగుండా చూస్తున్నాను.

పాలావిడ పాలు తెస్తూంది. పక్కనే ఆమె భర్త వస్తున్నాడు సాయంగా. అతడిది నల్లని పోతులాంటి ఆకారం. ఆమెది మేలిమి బంగారు శరీరచ్ఛాయ! అయినా వాళ్లంతా హాయిగా ఎలా బతుకుతున్నారు? ప్రపంచంలోని ఆనందమంతా అతడి పొందులో లభిస్తోన్నట్టు ఆమె కళ్ళల్లో కొన్ని కోట్ల ఆనందరేఖలు లీలగా మెరుస్తు న్నాయ్ !

కాని... కాని... దురదృష్టమంతా నాది ! అన్ని అందాలూ పుణికి పుచ్చుకున్న ప్రకాశ్... నాకు అందరాని చందమామై కవ్విస్తున్నాడు. నాలో ఏం లోపముంది ? అతడి అందంతో నా అందం పోటీపడ్తోంది. అయినా నా జీవితంలో ఏదిలేదని ఈ వెల్తీ ఏర్పడింది? ఎందుకోసం ?? నేనేం పాపం చేశాననీ!!!

“పోస్ట్ !” పోస్టుమాన్ కేక విని పరుగెత్తుకు వెళ్ళాను. రాజీనుండి వచ్చింది. గబగబా చించి చదివాను.

విజ్జీ,

నీనుండి ఊహించని తిరస్కృతిపొందిన రవి దేశాలవెంట పిచ్చివాడై తిరిగాడు కొన్నాళ్ళు. వారం రోజుల కిందట ఈ వూళ్లో లారీ ఏక్సిడెంట్లో ప్రాణాలు పోగొట్టుకు న్నాడు. నిజంగా రవిని తలుచుకుంటే మనస్సంతా బాధతో విలవిల్లాడి పోతోంది.

ఇంతకీ నీ సంసారం ఎలా వుంది ? నీ నుండి ఉత్తరాలు రావడం లేదెందుకనీ? ప్రకాశ్ లాలనలో బద్దకస్తురాలివవుతున్నట్టున్నావ్ ?

నీ నుండి త్వరగా లేఖని ఆశిస్తూ.

-నీ

రాజీ.

నా కళ్ళనుండి జలజలా నీళ్ళు జాలువారేయి.

రవి ! అబ్బ... ఇహ ఊహించలేక పోయాను. దానికి సమాధానంగా రజితను

ఒక వారం రోజులుండి పోవడానికి రమ్మని రాశాను. వీలవదనీ - రావాలని లేదనీ లేఖ రాసింది.

రాకపోతే మాట్లాడననీ - ఉత్తరాలే రాయననీ బెదిరిస్తూ రాశాను. మరో రెండు రోజుల్లో వచ్చింది రజిత. ఆమాంతం వెళ్ళి వాటేసుకున్నాను. దాదాపు మూడేళ్ళ తర్వాత రాజీని చూశాను. మూడుగంటలు చూడకుండా వుండలేని మేము మూడేళ్ళు ఎలా గడిపామో ?

ఇల్లంతా కలియదిరుగుతూ, ఒళ్ళంతా కళ్ళుచేసుకు నా సంసారం గురించి అడుగుతోంది రజిత.

ఏమని చెప్పాలి, ఎలా చెప్పాలి ?

ఆ రాత్రి దాని పక్కలో పడుకుని, వెలుతుర్లో దాని ముఖం చూస్తూ చెప్పే ధైర్యం లేక లైటార్పి అన్ని విషయాలూ చెప్పాను.

నన్ను ఒళ్ళోకి లాక్కుని ఓదారుస్తూ వుండి పోయింది చాలాసేపు. అప్పుడే జీవితంలో మొదటిసారిగా చల్లని ఒడిలోని అనుభూతి ఎలాంటిదో చవిచూశాను.

పెనుగాలికి ఊగిసలాడ్తూ ఎప్పుడారిపోతుందో తెలీని జ్యోతిలావున్న నా మనసు దానివద్దే తిరిగి మామూలుకు సర్దుకుని దేదీప్యమానమై వెలగడం మొదలెట్టింది.

ఆ రాత్రి నాకు ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలీదు గానీ, తిరిగి మెలుకువ వచ్చేసరికి కాకులు కావుకావుమంటున్నాయ్.

నా పక్కకి తిరిగాను. రజిత లేదు.

ఎక్కడికి వెళ్ళిందా అని అలాగే ఆలోచిస్తూ పావుగంట చూశాను. అయినా రాలేదు. నెమ్మదిగా పక్కమీది నుండి లేచి పరుపుమీదికి చూశాను.

లేత గులాబీ రంగు కాగితాలు రెపరెపలాడుతున్నాయ్. దడదడలాడుతూన్న హృదయంతో అందుకున్నాను.

విజ్జీ.

సెక్రటరీ నవల్లోని రాజశేఖరంలాంటి భర్త లభించాడు ! ధర్మేంద్రలాంటి అందముంది ! స్త్రీకి అంతకన్నా ఇంకా ఏం కావాలి? ప్రకాశ్‌తో అన్ని విధాలా సుఖపడ్తూ నీ జీవితం నందనవనం చేసుకున్నావవనుకున్నాను గానీ -ఇలా నరకతుల్యం అవుతుందనుకోలేదు.

ప్రకాశ్ ముభావంగా, అంటీఅంటనట్టుగా వుండేందుకు ముఖ్య కారకురాలు నిజంగా నీ పాలిటి రాక్షసి! ఆ రాక్షసి... నీ రజితే అంటే - నమ్ముతావా విజ్జీ నువ్వు?

నాకు తెలుసు విజ్జీ నువ్వు నమ్మవు! కాని ఇది నిజం! ప్రకాశ్, నేనూ ప్రాణ ప్రదంగా ప్రేమించుకున్నాం. కానీ ఆ విషయం ఎవరికీ తెలీదు. వివాహం చేసుకుందామనుకునేంతలోనే నువ్వూ ప్రకాశ్‌ని కోరుకుంటున్నావని తెలిసింది. అదీగాక ప్రకాశ్ నాన్నా- మీ నాన్నా ప్రాణ స్నేహితులనీ - ప్రకాష్ తిరస్కృతి ఆ ఇరువురి ప్రాణ మిత్రుల మధ్య పగను రేపకూడదనీ.... ప్రకాశ్ తిరస్కారం నీ

ఆశలు మొదలంటా నాశనమయేందుకు నాంది కాకూడదనీ... ప్రకాశ్‌ని కాళ్ళా వేళ్ళా పడి బతిమాలాను!

అయినా ప్రకాశ్ వినలేదు. నామాట ఒప్పుకోక పోతే చస్తానని బెదిరించాను ! ఇహ లాభం లేదని, నా మనస్సు మారదని - తెలిసి నీతో పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడు!

కానీ ఇక్కడా నాకు ఎదురుదెబ్బే తగిలింది. ప్రకాశ్ అటు నన్నూ మరువలేక ఇటు నీకూ సుఖాన్నీ ఇవ్వలేక - తనూ సుఖపడలేకపోయాడు! నీతో సరిపెట్టుకో లేక, నన్ను మరువలేక మధ్య ప్రకాశ్ సతమతమవుతున్నాడు.

ఇంకా కొన్నాళ్ళు అలాగే దొర్లితే.... అమ్మో వూహించలేను! రవిలాగే ప్రకాశ్ పిచ్చివాడై.... వద్దు, భగవాన్ వద్దు.... అందుకే నా చావు నీ జీవితాన్ని స్వర్గమయం చేస్తుందనీ.... నా మరణవార్త వినయినా ప్రకాశ్ నా చివరికోరికనీ మన్నించి - ఓ మామూలు మనిషై - నీతో సరిగ్గా కాపురం చేస్తాడన్న నమ్మకంతో నేను ఈ లోకంలోంచి తప్పుకుంటున్నాను శాశ్వతంగా. ఎక్కడున్నా నాక్కావలసింది నీ సుఖమే విజ్జీ నాకు !

-నీ

రాజీ

నిజం తెలిసిన నేను నిలువెల్లా వణికి పోయాను, లోకం స్థంభించలేదుగానీ నా హృదయం మొద్దు బారింది!

అయ్యో రాజీ... ఎక్కడికి వెళ్ళావ్ ? ఏం సాధించడానికి ?

ఆవిషయం కొన్ని గంటలముందు తెలిసినా - మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలిపి మీ మార్గా న్నుండి తప్పుకునేదాన్ని !

ప్రకాశ్ ఎర్రబారిన కళ్ళతో వచ్చాడు లోపలికి.

"నా రాజీ చనిపోయింది విజ్జీ. తను రైలు కిందబడి చనిపోయింది. నేను లేకుండానే ఒంటరిగా వెళ్ళిపోయింది. నేనులేని రాజీలేదు. రాజీలేని నేనూలేను. వెళ్తున్నాను విజయా ! వెళ్తున్నాను... రాజీ ఒడిలో ఆనందం పంచుకోడానికి వెళ్ళి పోతున్నాను. నువ్వు నానుండి ఏవేవో ఆశించావ్. కానీ ఏమీ అందించలేని అసహాయుణ్ణైపోయాను. ఈ అసమర్థుడు ప్రేమించిన రాజీని... పెళ్ళాడిన విజ్జీనీ ఎవరినీ సుఖపెట్టలేకపోయాడు గానీ రాజీ దగ్గర సుఖపడడానికి పోతున్నాడు" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఇహ ప్రకాశ్‌ని ఆపేందుకు ఏ శక్తీ చాలదు. వారించే సాహసంలేని నేను స్థాణువులా నిలబడిపోయాను.

ఇద్దరు ప్రేమికులను తెలిసీ తెలీక నేను విడదీసినా- విధి ఒక్కటి చేయనుంది!

ప్రేమికులు! ప్రేమ ! ప్రేమించడం! ప్రేమింపబడటం... నిజంగా ఎంత అదృష్టం! నన్ను ఏ అదృష్టం వరిస్తుందని రవి ప్రేమను కాలదన్ని అతని పతనానికి కారకురాలినయ్యాను !? ముగ్గురి నూరేళ్ళ జీవితం నాశనం చేసింది నేను! మూడు

అమృత హృదయాల్లో విషబిందువులు చిలకరించింది నేను! నేను మహాపాపిని! నా పాపానికి నిష్కృతి లేదు!

సుఖపడటానికి పుట్టని రజిత, నన్ను సుఖపెట్టాలని ప్రయత్నించి - ఓడి, నాకోసం బలి అయిపోయింది !

తను సుఖపడి, నన్ను సుఖ పెట్టాలని ఆశించిన రవి నానుండి ఊహించని తిరస్కారం పొంది, శాశ్వతంగా కన్ను మూసాడు.

తను సుఖపడక, నన్ను సుఖపెట్టక - జీవితంతో రాజీపడలేక ఈ లోకంలోంచి నిష్క్రమించాడు ప్రకాశ్.

కాని.... నేనో !?

ముగ్గురి హృదయాల్లో కార్చిచ్చును రేపి, ఆ మంట తాలూకు వేడి సెగలు నన్ను మొదలంటా దహించి వేస్తూంటే.... లోకం శూన్యంగా, బ్రతుకును యాంత్రికంగా లాక్కొస్తూన్న నన్ను చూసి - కాలం ఆగలేదుగానీ... వెక్కిరించింది!

అమృతలత బి.ఏ (ప్రథమ)

విమెన్స్ కాలేజ్ మ్యాగజైన్, నిజామాబాద్.

1969

అంకితం

ఎ. లలిత కుమారి

హుజురాబాద్.

నా చిన్ననాట తను రాసిన కథలతో - నాకు రచనా వ్యాసంగం పట్ల ఆసక్తినీ, అనురక్తినీ కలిగించిన ప్రేమ స్వరూపిణి - జాతీయ ఉత్తమ ఉపాధ్యాయిని అవార్డు గ్రహీత: శ్రీమతి **ఎ. లలితకుమారి** అక్కయ్య కి....

ప్రేమతో.... అమృతలత

1-11-2005